

Иверъ. На тревятъ, предъ едни колибъ ся бѣхъ на-
истягали едни купъ Българе—работници съ лулы въ
уста та, и пѣяхъ націонални пѣсни. Отъ най ближе-
то бърдо, по лека и хубавичко, ся спускаше едно стадо
кочове, чуваше ся блѣніе то имъ и звѣнци тѣ И
наистена че мерименте на мѣръ, картины тѣ, кои сѣмъ
виждахъ извикахъ редъ отъ полвинъ—забравены въс-
помянанія и сърце то ми начена сладко да тупа.

Най послѣ лѣснахъ отъ предѣ ны високи тѣ мѣ-
настирскы стѣны и кулы. На широко ся прѣсналы, тѣ,
врхъ равный морскы брягъ, съ много различни, от-
дѣлены зданія, съ градины, лозія, портокалены (туру-
нены) и лимоняны бахчіи, кои напоявяхъ по скоро
някой мѣрскы градъ, отъ колко то смиренъ свято гор-
скы мѣнастирь. На мѣнастирскъ тѣ площъ ся разхож-
дахъ калугеры тѣ, у сичкы тѣ лица чървены, гордѣлива
постыпка, забелѣзваше ся нѣщо чорбаджійско, внуши-
телно. Съ любопытство глѣдахъ тый като приближавахъ
ме и шепняхъ по между си. При врата та на срѣщна
самъ си епитропъ тѣ мѣнастирскы, съ копринена раса
и кожухъ, подшитъ съ скъпны кожи, въ рѣцѣ държеше
епитропскый жезлъ съ сребърнъ дръжкѣ. При него
стояхъ юще няколко по прости калугеры, между кои-
то забелѣжихъ двѣ хубавы момченца, по на 14-тъ го-
дины, облечены съ калугерскы дрехы.

Подиръ чинно то и горделиво поздравленіе, епи-
тропъ тѣ най напредъ на заведи да ся поклонимъ на
главнъ тѣ Иверскъ святины. До порты тѣ, вхтрѣ въ
мѣнастирь тѣ, има малка една църквица, въ която ся
намира „страшна та на видъ“ чудотворна икона на И-
верскъ Божія майкѣ, (*) коя въ св. Горъ ся нарича

(*) Копія отъ тѣзи иконѣ има и ся варди въ Москвѣ, та и ти
ся е прославила съ различни чудеса. Калугеры тѣ и на-
ричхъ страшна, зарадъ сърдито то израженіе въ лице то
на Богоматерь.